Dames en heren;

Ik sta hier vandaag met één hoop: dat mijn verhaal ertoe doet. Dat het niet verdwijnt in dossiers of vergaderingen, maar dat het eindelijk iets verandert. Ik vertel dit niet alleen voor mezelf, maar voor alle vrouwen die, net als ik, hun leven moesten redden door te vluchten – en tóch opnieuw in gevaar kwamen. Mijn hoop is dat door mijn stem te laten horen, er eindelijk écht naar slachtoffers geluisterd wordt, en dat veiligheid eindelijk bovenaan komt te staan.

In oktober 2021 vluchtte ik samen met mijn 2 jonge kinderen voor ernstig huiselijk geweld. En moesten we 2 jaar in kadera wonen.
Ik dacht: nu zijn we veilig. Maar wat ik sindsdien heb meegemaakt laat zien dat veiligheid in ons systeem geen vanzelfsprekendheid is.

4 jaar lang zijn wij van instantie naar instantie gestuurd. Meer dan 40 hulpverleners en 14 organisaties waren betrokken bij ons dossier. Iedereen schreef rapporten, deed onderzoeken, voegde papier toe aan het dossier. Maar ondanks die stapels papier bleef er één harde realiteit: wij waren niet veilig.

Wat ik heb ervaren, is dat het systeem slachtoffers van geweld opnieuw dwingt in contact te komen met de dader. Vrouwen die hun leven riskeren om te vluchten, die alles achterlaten, worden later tóch weer geconfronteerd met de man die hen mishandeld heeft. Het uitgangspunt blijft omgang en contact, in plaats van veiligheid.

En als een vrouw wél probeert aangifte te doen, begint een ander probleem. Vaak is een slachtoffer geïsoleerd, zonder informatie, zonder steun, en durft ze nauwelijks melding te maken. En juist dan wordt ze ontmoedigd – door politie en andere instanties. Er wordt gezegd: “Met zo weinig bewijs is de kans klein dat hij wordt veroordeeld.” Of: “Misschien krijgt hij alleen een lichte straf.” Maar dat betekent dat hij daarna vaak alleen maar bozer terugkomt, en het gevaar voor het slachtoffer nóg groter wordt.

In veel gevallen kiezen ze daarom voor bemiddeling: “Ga weer om tafel zitten, jullie hebben samen kinderen, gedraag je als volwassenen.” Maar dit ziet het probleem

niet. Het lost niets op. Het legt juist de druk opnieuw bij de vrouw, die samen met haar dader moet onderhandelen, terwijl zij zich allesbehalve veilig voelt.

Ja, dit systeem vergroot de kans op femicide.

Want zolang veiligheid slechts een voetnoot blijft, herhalen we trauma's in plaats van ze te voorkomen. We sturen vrouwen en kinderen terug naar de bron van hun gevaar. En we doen alsof een handtekening onder een rapport meer waarde heeft dan hun levens.

Wat er nodig is?

Veiligheid eerst, omgang daarna – en alleen als het veilig is.

Vrouwen moeten serieus genomen worden. Hun woorden zijn geen bijzaak, maar levensreddend bewijs.

Professionals moeten beter getraind worden om signalen te herkennen en slachtoffers te beschermen, niet om de schijn van neutraliteit te bewaren.

Goede samenwerking tussen alle instanties – geen losse schakels en eindeloze rapporten, maar een gezamenlijke aanpak die veiligheid centraal zet.

Wetgeving en beleid moeten femicide voorkomen, niet eraan bijdragen.

Vandaag spreek ik hier namens mezelf, mijn kinderen, en alle vrouwen die naar dit systeem vluchten en tóch opnieuw in gevaar komen. Hun verhalen verdwijnen vaak in de stilte van dossiers. Maar hun veiligheid mag niet langer genegeerd worden.

Ik vraag u: luister niet alleen, maar handel. Doorbreek de vanzelfsprekendheid van omgang. Stop met slachtoffers terug te sturen naar hun daders. Bescherm vrouwen en kinderen werkelijk – zodat vluchten niet het begin is van een nieuwe nachtmerrie, maar van een veilig leven.

Dank jullie wel.